

[Erik A. Jensen.]

på statsskatten undgår vi samtidig at ulejlige arbejdsgiveren med at tilbageholde og indsende underholdsbidrag. Det er vel nok sådan, at den bidragyder, som lader stå til og lader 5 og 7 være lige, i forvejen får tilbageholdt skat på sin arbejdsplads. En sådan skatteinddrivning er arbejdsgiverne, selv om de er meget vrede på denne ordning, efterhånden blevet fortrolige med, men dersom der yderligere på samme mand kommer begæring om tilbageholdelse af underholdsbidrag, ja, så kan man meget vel afstedkomme, at arbejdsgiveren bliver så fortørnet på den pågældende, at han på stedet giver ham hans afsked. Og hvad er der så vundet? Intet er vundet. I en tid som denne med god beskæftigelse sker der måske ikke så meget. Vedkommende går hen et andet sted og finder arbejde, men man beforder jo en forsinkelse af inddrivelsen af bidraget, og det er det modsatte, udvalget har haft for øje, da det gjorde udkast til lovforslaget. Man beforder forsinkelsen ved ikke stabilt at have bidragyderens arbejdspladsadresse. Man skal brevveksle mellem skiftende arbejdspladser, og derved løber der yderligere omkostninger på, og tiden spildes.

Jeg ved imidlertid ikke, om det er muligt at få en sådan regel ind i vore skattelove, men er det tilfældet, så tror jeg, at der er større mulighed for hurtigere at få fat i pengene, og det er dog det, der er hensigten.

§ 18 i lovforslaget er det sidste, jeg skal beskæftige mig med ved denne første behandling. Til gengæld finder jeg, at denne paragraf er helt horribel — næsten.

§ 18 siger ganske klart og kort, at udgifterne ved afsoningen afholdes af statskassen. Den samme paragraf burde efter min formening sige, at udgifterne ved afsoning afholdes af bidragyderen. Jeg finder for det første, som det forhåbentlig er fremgået af mine forudgående bemærkninger, at det er problematisk, om man skal sætte folk i fængsel til afsoning af bidrag. For det andet finder jeg det helt meningsløst, at alle vi andre, eller sagt med et mere samlende ord, samfundet, kommer til at betale regningen, hvad afsoningen angår. Skal der endelig være tale om afsoning, så er det da rimeligt, at de, der får både kost og logi, også betaler regningen derfor.

Jeg er altså ikke tilhænger af, at man berøver folk friheden, når årsagen er et mellemværende af økonomisk art. Jeg tror på, at man opnår hurtigere og bedre resultat ved at klemme folk på tegnebogen. Den er dem som regel langt kærere end deres eget velbefindende.

Og så er der endelig det rent økonomiske: hvad afsoningen koster staten. Jeg har ingen som helst tal i så henseende, men dersom vi går ud fra en pris på ca. et halvt hundrede kroner pr. dag, så kan dette beløb vel ikke være helt forkert. Det vil altså sige, at vi meget hurtigt kan komme op på tal omkring et par tusind kroner for hver person, som indsættes til afsoning, og det er penge, som vi overhovedet intet får for, medmindre vi da ændrer forslaget § 18 derhen, at det er bidragyderen, der skal betale afsoningen. Så får vi heller ikke noget for pengene i den forstand, men får den glæde, at samfundet heller ikke har haft nogen udgift deraf.

Jeg ved ikke, om den højtærede minister har nogle tal for, dels hvor mange afsoninger der er tale om årligt, dels statens udgift på dette område.

Må jeg i øvrigt spørge den højtærede justitsminister, om der er personale til de afhøringer, man i henhold til forslaget taler om, af bidragydere vedrørende deres økonomiske forhold. Jeg tænker på, om der er personale til dette i politiet. Det er jo tit fremgået af bemærkninger fra det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, at hvad personale angår, er politiet stramt kørende, og i denne forbindelse kunne jeg altså godt tænke mig at spørge den højtærede minister, såfremt der ikke er tilstrækkeligt personale ved politiet, om der ikke var mulighed for, at f. eks. skattevæsenet fik overdraget denne afhøringspligt.

Det var, hvad jeg kunne tænke mig at fremføre ved denne første behandling, og da jeg allerede har erfaret, at der vil blive nedsat et udvalg, skal jeg på mit partis vegne endnu en gang tilsige vor gode medvirken til lovforslagets videre behandling.

Grøndahl: Det udvalg, der af justitsministeriet blev nedsat i 1955 med henblik på forbedringer vedrørende inddrivelse af underholdsbidrag, ser ud til at have røgtet sin opgave med grundighed, og det har fore-